

Той — у Париж, цей —
в Нідерланди, —
усіх зовуть туристські мандри...
На закордонних картах зблисне
то там, то тут манливий світ.
Та я ще рідної Вітчизни
не встиг побачити як слід.
Прорізав небо лайнер, ніби
блакитне поле проорав...
Що я в Парижі відповів би,
якби спитали про Урал?
Про нього знаю тільки з віршів,
а також із довідників.
А він же сяє світлом віщим
мартенів, шахт і рудників.
А він гримить завзято, пружно
у ритмах нашої пори.
Поїду я туди, де дружба
карбує днів натхненний ритм...
Давно намріяний мені ти,
Урале, юна сивино.
Магніт потужної Магнітки
давно притягує, давно.
Поїду в край заграб-багрянців,
що пахне грозами, як сад,
що вміщує в собі п'ять Францій,
а Нідерландів — п'ятдесят.

1971

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.